

lodder, slet ingen Penge have haft, og at der foreligger Tilfælde, hvor vedkommende have omgaaet den Bestemmelse i Loven, der siger, at de skulle være raadige over 400 Kr. At de saa komme til at arbejde under trykkende Forhold, siger sig selv. Men derfor at gaa med til at lade dem, som selv kunne erhverve sig et saadant Hjem, nyde godt af Lovens Begunstigelser, synes jeg ikke er rigtigt.

Det ærede Medlem omtalte dernæst Spørgsmaal om at forhøje Husenes Laaneværdi fra 5,000 til 6,000 Kr. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om dette Spørgsmaal, navnlig ogsaa i Betragtning af, at jeg ved 1ste Behandling havde Lejlighed til at omtale det ret udførlig. Men naar det ærede Medlem vilde have, at jeg skulde give ham Garanti for, at jeg kunde leve i 5 Aar, maa jeg sige til det ærede Medlem: Det er mig ikke muligt at give en saadan Garanti. Det raader jeg ikke for. Jeg raader ikke en Gang for, om jeg er i Stand til at leve som Minister i 5 Aar. Jeg paaskønner selvfølgelig den Støtte, som jeg faar fra det ærede Medlems Side, det skal jeg være villig til at erkende; men selv om det ærede Medlem støtter mig aldrig saa ivrigt, vil det dog meget let kunne ske, at jeg af andre Grunde kommer til at trække mig tilbage. Altsaa jeg kan ikke give det ærede Medlem den ønskede Garanti, saa hvad dette Spørgsmaal angaar, er jeg ikke i Stand til at føje det ærede Medlem.

Uden for Betænkningen have to ærede Medlemmer stillet et Underændringsforslag, der gaar ud paa, at „Havebrugere“ ogsaa skulle kunne komme ind under denne Lov. Jeg er ikke ganske klar over, hvad de to ærede Medlemmer mene med Betegnelsen: Havebrugere, om det er Gartnere, eller det er Folk, der have et Par Skpr. Land, hvor de dyrke lidt Havesager og derved have nogen Indtægt, eller hvad der overhovedet er Meningen dermed. Det ærede Medlem, der anbefalede dette Forslag, udtalte, at disse Folk ikke havde kunnet komme i Betragtning efter den gældende Lov, og deri har det ærede Medlem jo Ret, men jeg vil dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at efter det Forslag, der her foreligger, og efter den Ændring, der foreslaas fra Udvalgets Side, sker der en ikke ringe Forandring paa dette Omraade, og jeg skulde være tilbøjelig til at mene, uden at jeg tør sige noget bestemt derom, at de, som de ærede Forslagsstillere tænke paa, ville kunne komme ind under Loven i Henhold til Ændrings-

forslaget under Nr. 3. Jeg skulde derfor henstille til de ærede Forslagsstillere, om de ikke kunde finde Anledning til efter denne Udtalelse at tage dette Ændringsforslag tilbage.

Barner: Idet jeg ganske kort vil give min Tilsutning til det her foreliggende Lovforslag med de af Udvalget foreslaaede Ændringer, er der dog et enkelt Punkt, som jeg bliver nødt til at omtale min Stilling til. Det er Ændringsforslaget under Nr. 23 om, at § 20 skal bortfalde. Naar jeg er gaaet med til dette Forslag, er det dels, fordi det ikke har vist sig i de forløbne 5 Aar, at der i saa Henseende er sket noget, som kunde have en uheldig Indflydelse, og dels for det forekommer mig, at der dog tildels i Loven er saadanne Sikringer, at den Fristelse, der kunde være Tale om, ikke ligger saadan lige for, og da Loven skal revideres igen om 5 Aar, vilde den jo, hvis der skulde ske Misbrug i saa Henseende, kunne blive ændret til den Tid, det vil ikke være megen Skade, der vil kunne ske. Men naar jeg har udtalt dette, vil jeg sige, at jeg kan egentlig give min fulde Tilsutning til de Bemærkninger, som i Motiverne til Lovforslaget ere blevne knyttede til Indsættelsen af § 20, og Motiveringens gaar jo ud paa at forhindre, at det ellers vilde staa i vedkommende Husmands Magt fuldstændig at forandre Brugets økonomiske Karakter, saa at Formaalet i Loven ikke vilde naas. Det er jo Formaalet ved denne Lov at skaffe Jord til Landarbejdere, og det er ikke Formaalet at skaffe dem, der have det Maal af Jord, som Loven her giver Anvisning paa, Adgang til at faa dette forøget, endog retubegrænset, eller i alt Fald ret betydeligt. Hvor megen Sympati jeg for øvrigt har for Oprettelsen af mindre Landbrug i det hele taget, hvilket mine Udtalelser ved denne Lovs første Behandling tydelig vidnede om, synes jeg, at vi der komme uden for Lovens Formaal, og det maa vi være os for. Skal der fra Lovgivningsmagts Side gøres noget for at fremskaffe et større Antal af mindre Landbrug, der ere større end dem, der antydes her i Loven, maa det være ved en ganske særegen og ganske ny Lov i saa Henseende. Jeg havde helst set, at § 20 var bleven staaende i Lovforslaget, men da Udvalgets øvrige Medlemmer ønskede, at den skulde gaa ud, vilde jeg ikke tage et Særstandpunkt i saa Henseende, men følte kun Trang til at motivere min Stilling med Hensyn til denne Paragraf.